

רק אדם שמכבד ת"ח - יכול לזכות להיות ממוסרי התורה!

שיכול "לעשות" את התורה ולקבוע את המציאות שלה! משה רבנו זכה שתיקרא התורה על שמו רק משום "הואיל ומיעטת עצמך - תקרא על שמך". בית שמאי היו "מחדדי טפ"י מבית הלל (יבמות יד ע"א), ובכל זאת "זכו בית הלל לקבוע הלכה כמותן - מפני שנחין ועלובין היו" (עירובין יג ע"ב). רק מי שמבטל את עצמו לחלוטין יכול לקבוע את התורה, כי כל עוד ויש כאן עדיין איזושהי נקודה של "אדם", אין זה דבר ה' בטהרתו, מעורב כאן חלק מה"אדם". מהותו של תלמיד חכם היא המידות הטובות! - אדם שאין לו מידות טובות, כל המבט שלו מלא נגיעות, חסרה לו הישרות כדי לראות את האמת, וכיוון שכן - כל התורה שלו אינה תורה! אפילו אם הוא יאמר איזה דבר תורה - ואפילו אם אותו דבר תורה יהיה מכוון לאמת, זו לא תורה בחפצא! חכמי ישראל היו ענקים, אבל לא בזכות הגדלות שלהם הם זכו להיות מוסרי התורה, אלא רק משום שהם ביטלו את עצמם לגמרי בפני התורה.

רבא כד הוה מיפטר מיניה דרב יוסף הוה אזיל לאחוריה עד דמנגפן כרעיה ומתווסן אסקופתא דבי רב יוסף דמא אמרו ליה לרב יוסף הכי עביד רבא אמר ליה יהא רעוא דתרום רישך אכולה כרכא. [נג].

יש להבין מדוע כאשר רבא היה נפטר מאת רבו רב יוסף - היה הולך לאחוריו עד שהיו רגליו נתקלים בסף של הדלת ורגלו היתה זבה דם - הרי רב יוסף היה סגי נהור, וכלל לא ראה איך רבא יוצא מלפניו!

אומר **הגאון רבי שמשון דוד פינקוס זצוק"ל** שרבא מסר את נפשו על כבוד התורה!

ובזכות זו זכה להיות ראש ישיבה כברכתו של רב יוסף שבירך - "יהי רצון שתהיה ראש הישיבה של כל הכרך".

ומוסיף שמבירור שערך פעם עלה שרבא מוזכר כ" 5700 פעמים, ולעומת זאת אב"י מוזכר רק כ" 3100 פעמים - ובכל מקום הלכתא כרבא (חוץ מיע"ל קג"ס).

אם כן - רבא הוא "ראש הישיבה" של הגמרא, אדם שמוסר את נפשו עד זוב דם עבור כבוד התורה, זה אדם אחר לגמרי! הוא זה

כוחה של תפילה אמיתית!!!

תפילה כזו נשמעת במרומים, יותר מכל תפילה אחרת!!! כנגד תפילה זו חייבים את תפילתו של הכהן גדול בקדשי קדשים! ומספר בשם אחד ממקורבי **מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל** - שהוזמן לשאת דברים בצרפת כאשר עשו שם יום תפילה. קודם שנסע נכנס למרן זצ"ל ושאלו מה יאמר להם? הורה לו מרן שיאמר להם את דברי הגר"א על במגילה (יב): שדורשת את שמו של מרדכי - 'בן קיש שהקיש על שערי רחמים ונפתחו לו'. וכתב הגר"א [אבני אליהו על סידור] שישנם בשמים שני שערים לרחמים, וצריך האדם לפתוח את שערי הרחמים שלו עצמו, שצריך להרגיש קירבה לקב"ה ולעוק ולבקש ממנו רחמים ולדעת שאין מי שיכול לעזור לו מלבד הקב"ה, וממילא ייפתחו לפניו שערי הרחמים שבשמים. וזה הביאור 'שהקיש על שערי רחמים ונפתחו לו', שהקיש על שערי הרחמים שבלבו ואז נפתחו שערי הרחמים שלמעלה. עוד רגיל להביא את המסופר על **הגר"ז צציק זצוק"ל** [בספר פנינים ואגרות תורת זאב] שעבר התקף לב ולאחר שהיה בבית החולים השתחרר לביתו, והוזמן לביקורת בבית החולים. שם מעמד מזעזע הוקרא לפניו רשימת התסמינים והסיכונים, שעלולים להתפתח ולהתלוות למצב כזה - לקביעת המשך טיפול, וכמדומה שלכל הפחות למעלה מתשעים אחוז היו בו. הוא לא נהג כמנהג המתחסדים אשר דעת הרופא אינה מעניינת אותם, אלא התרכזו בשימת לב לכל הסברי הרופא והוראותיו אשר היו ארוכות ודי מסובכות, וכל זה היה בעל פה, ותוך כדי הסבר הרופא שינן הצדיק ר' ועלוול את תמצית ההוראות למעשה. והנה כאשר יצא מחדר הרופא במקום שיחזור ויפרט כדרכו במתיקות את עיקרי ההוראות הנחוצות, מיד כשיצאנו עשה תנועה ברגש נפלא ובהכאה באצבע - ואמר לעצמו 'הרי יכולנו להתפלל יותר טוב בראש השנה ולחסוך את כל הסיפור'!!!

ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון. מאי מצלי? רבא בר רב אדא ורבין בר רב אדא תרוייהו משמיה דרב אמרי וכו', רב אחא בריה דרבא מסיים בה משמיה דרב יהודה: לא יעדי עביד שולטן מדבית יהודה, ולא יהיו עמך ישראל צריכין לפרנס זה מזה, ולא תכנס לפניך תפלת עוברי דרכים. [נג].

הכהן גדול ביום הכיפורים לפני ולפנים בבית קדשי הקדשים - שהוא האדם הנעלה והמקודש ביותר בזמן הנעלה והמקודש ביותר ובמקום הנעלה והמקודש ביותר, מה היה מבקש בתפילתו? שלא תבוא לפניו תפילת עוברי דרכים.

באותם הימים היו זקוקים מאוד לגשם, מחסור בגשמים משמעותו סכנת צמא ומוות!

ובכלל הרמב"ן כותב שהמצב הבריאותי בעולם תלוי בירידת הגשמים - שמתהרים ומנקים את האוויר, ולכן הכהן גדול מתפלל שירדו גשמים לארץ.

ויש להבין הלא ככל ישראל זקוקים כ"כ לגשמים אלו, מה החשש שתתקבל כנגדם תפילתו של איזשהו עובר דרך אשר אין לו כיצד לכסות את ראשו - ומתפלל לקב"ה שיפסיק את הגשמים?

היעלה על הדעת שה' יעדיף את בקשתו של אותו הילך בודד כנגד כמיהתם של הכלל למטר שירוה את פני האדמה? עד כדי כך החשש מוצק, שמאלץ את הכהן גדול לבקש ביום הכיפורים בקודש הקדשים שתפילת הילך האלמוני ההוא לא תמנע את הגשמים?

מסביר **הגאון רבי ניסן גולדברג שליט"א** בשם בעלי המוסר שתפילתם של עוברי הדרכים היא תפילה אמיתית הבוקעת מעמקי הלב!

כאשר אדם מהלך בדרך בימי בחורף וכולו נרטב מן הגשם עם בגדיו עד לשד עצמותיו, המצוקה שלו גדולה התפילה שלו להפסקת הגשמים יוצאת ממש מתוך הלב...